

činu, za který st-le odsuzuje na rozdíl od I. stolice pro přestupek dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833, ani průvodních prostředků, jimiž tuto skutkovou podstatu pokládá za prokázanou. I když se má za to, že žal. úřad vychází z téhož skutkového zjištění jako úřad I. stolice, a že tedy za trestný čin pokládá »sepisování daňových přiznání«, nelze toto označení pokládati za dostatečné, když st-l tvrdil ve správním řízení, že k tomuto sepisování daňových přiznání byl jako zaměstnanec velkostatkářů, pro něž je sepisoval, oprávněn, a že se tedy žádného trestného činu nedopustil, a žal. úřad, použiv proti st-li po prvé předpisů dvor. dekretu ze 16. dubna 1833, ani slovem nenaznačil, ze kterých úvah vycházel, když »sepisování daňových přiznání« st-lem přes jeho obranu podřadil ustanovením tohoto dekretu. Pokud jde o důkazní materiál, omezil se žal. úřad v nař. rozhodnutí na prohlášení, že z potvrzení předložených st-lem není zřejmo, že by byl k velkostatkářům, pro něž pracoval, v trvalém služebním poměru, a že šetřením bylo zjištěno, že od dotčených nebyl ani přihlášen k sociálnímu pojištění, a že ostatní námítky odvolání jsou nezávažné. Tím ovšem nezhodil se úřad své procesní povinnosti, aby v nař. rozhodnutí uvedl průvody, kterými trestný čin kladený st-li za vinu pokládá za prokázaný, učinil tak tím méně, když ani obranu vznesenou st-lem v nař. rozhodnutí nevyvrátil, neboť neuvedl, proč st-lem předložená potvrzení mu nestačí k průkazu o existenci služebních poměrů, a opominutí ohlášení k sociálnímu pojištění není samo o sobě důkazem, že osoba neohlášená není ve služebním poměru k osobě, která ji ohlásiti měla.

Podle toho, co bylo uvedeno, vytýká stížnost důvodně, že nař. rozhodnutí je tak nedostatečně odůvodněno, že straně není možno, aby se proti němu účinně hájila. Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno pustiti se do věcného přezkoumání nař. rozhodnutí, zejména i po stránce zákonitosti trestu stanoveného st-li podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. pokutou 200 Kč, pro případ nedobytnosti k 20dennímu vězení.

Č. 11.761.

Pojištění nemocenské: Jmenovati člena dozorčího výboru nemocenské pojišťovny (zemědělské) a zbaviti jej funkce přísluší úřadu zemskému, z jehož výměru lze se odvolati k ministerstvu.

(Nález ze dne 26. února 1935 č. 12.114/35.)

Věc: František T. v St. proti zemskému úřadu v Brně o členství v dozorčím výboru zemědělské nemocenské pojišťovny.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Přihlížeje k návrhu Ústřední sociální pojišťovny v Praze jmenoval zem. úřad v Brně dekretem ze 17. června 1932 st-le na základě ustanovení § 131 zák. č. 184/1928 Sb. pro dobu přechodnou, dokud se neujmou úřadu funkcionáři vyšší z prvních řádných voleb,

členem dozorčího výboru zemědělské nemocenské pojišťovny ve V. Podotčeno při tom, že toto jmenování jest podle ustanovení § 133 cit. zák. odvolatelné.

O stížnosti uvážil nss toto:

Jmenování st-le se stalo podle § 131 zák. č. 184/28 Sb., který stanoví, že je při jmenování tom hleděti jak co do členů, tak náhradníků k ustanovením §§ 59 a 64 zák. č. 221/24 Sb. ve znění novely. To znamená jen, že počet členů a náhradníků jmenovaných má činiti tolik, kolik jich podle cit. ustanovení má býti voleno a že z řad zaměstnanců a z řad zaměstnavatelů má býti jmenováno tolik členů, kolik by jich podle cit. ustanovení bylo voliti. Stížnost cituje mylně zákon, uvádí-li, že se § 131 opírá o ustanovení §§ 59 až 64. Z této mylné citace dovozuje stížnost, že i člena na dobu přechodnou podle § 131 cit. zák. jmenovaného může jen úřad I. stolice zbaviti členství z důvodů prý v §§ 59 až 64 uvedených. Toto stanovisko je ovšem mylné, poněvadž § 131 předpisuje jen, že hleděti je k §§ 59 a 64, kde o zbavení členství vůbec nic není ustanoveno. O tom jedná se v § 61 odst. 2 a § 65 poukazuje na obdobné použití § 61. Paragrafy 131—134, jež jednají o funkcionářích jmenovaných na onu přechodnou dobu, nemají bližšího ustanovení o tom, kdo a kdy může jmenovaného funkcionáře funkce zbaviti. Možnost takového zbavení funkce však zákon připouští, jak je zřejmo z ustanovení § 133, jenž zní: Kdyby v době až do prvních řádných voleb osoby původně, případně později jmenované, odpadly nebo byly zbaveny své funkce, budou jmenovány nové orgány způsobem uvedeným v §§ 131 a 132 zák. č. 184/28 Sb. Připustil-li tedy zákon možnost zbaviti člena podle § 131 jmenovaného funkce a neustanovil-li nijak úřad, který zbavení to má vysloviti, pak nutno míti za to, že je k tomu příslušným ten úřad, který je kompetentní k jmenování. Tím je politický úřad II. stolice, který právem vydal nař. rozhodnutí. Není proto důvodná námitka stížnosti, že příslušným byl nikoli žal. úřad, nýbrž politický úřad I. stolice.

Nss musel si však již vzhledem k ustanovení § 5 zákona o ss položit otázku, zda jde o věc, která byla vyřízena cestou správní, jinými slovy, zda nař. rozhodnutí jest konečné.

Podle čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb., pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí okr. úřadu k zem. úřadu a, rozhoduje-li tento úřad sám v první stolici, lze se odvolati z jeho rozhodnutí k příslušnému min. Pro daný případ není opravný prostředek žádným předpisem vyloučen a jest tedy proti nař. rozhodnutí, vydanému zem. úřadem, přípustno další odvolání k příslušnému min. Podle toho nebyla tato záležitost vyřízena cestou správní. Že st-l přímo podal stížnost u nss-u způsobil žal. úřad tím, že neopatřil své rozhodnutí právním poučením o opravných prostředcích, ač § 68 odst. 2, resp. § 71 odst. 1 spr. ř. č. 8/28 Sb. to výslovně předpisuje. Tím vzbudil ve straně pochybnost, zda nejde o rozhodnutí konečné, které opravnému prostředku adm. již nepodléhá. Proto trpí nař. rozhodnutí vadou a to podstatnou (srov. Boh. A 9271/31).